

Албански сецесионисти ударили на српске светиње

Лажни албански свештеник Никола Џуфка више пута је упадао и скрнављивао православне храмове на Космету (Фото Фејсбук)

Курти планира отимање цркава и манастира Српске Православне Цркве

Задатак закона о „странцима“ је да се испразне храмови Српске Православне Цркве на Косову и Метохији да би се они преузели по сличној матрици која је примењена у Црној Гори са истоветним циљем, каже Александар Раковић.

Демонизација, блађење и дехуманизација су само неке од метода којима албански сепаратисти на Космету прибегавају последњих деценија у дискредитовању Српске Православне Цркве, не би ли, уз административни и политички прогон, отели њену имовину. Под режимом Албина Куртија отишли су корак даље и покушавају да Српску Православну Цркву прогласе за терористичку организацију, која води ка побуни и супротстављању централној власти у покрајини и међународном фактору. Када ни то није донело потпун резултат, Приштина је одлучила да почне са пуном применом „закона о странцима“, најављеном за 15. март, надајући се да је то ефикасан начин да се, уз српско здравство и школство, и Српска Православна Црква фактички уклони са Косова и Метохије.

Албански политичари и интелектуална елита деценијама се смењују, али

задржавајући исту „тактику“ да константно оптужују Српску Православну Цркву за екстремизам у медијима и на друштвеним мрежама. Приметно је да је Српска Православна Црква дуго на удару албанских сепаратиста, и то из два разлога – како би јој одузели што више имовине, али и да је претворе у албанско верско наслеђе, а тиме и да угрозе један од стубова опстанка српског народа на Косову и Метохији, дезавуишући Српску Православну Цркву и спречавајући Србе да се окупљају у својим храмовима. На мети Приштине је духовна институција која вековима чува национални идентитет, културу и традицију српског народа на Косову и Метохији. И баш због тога, све чине да је компромитују, као да је чинилац дестабилизације. Зато је и „закон о странцима“ почетак пута за забрану или увођење рестриктивних мера када је реч о деловању и боравку свештенства, али и верника у објектима Српске Православне Цркве у јужној српској покрајини.

Да овакве оптужбе имају за циљ наставак прогона Срба, сагласан је историчар Александар Раковић, истичући да нападима на Српску Православну Цркву, као стожера српске заједнице, Приштина покушава да оствари свој план о етнички чистом Косову. Упозорава да ови удари неће престати и за „Политику“ истиче да је њихов циљ да елиминишу Српску Православну Цркву са Косова и Метохије и то наводним правним средствима. Оцењује да најављена примена тзв. закона о странцима представља наставак институционалног притиска на Србе на Косову и Метохији. Раковић наглашава да се мера пре свега односи на свештенство и монаштво Српске Православне Цркве, њихове породице, као и на део запослених на Универзитету у Косовској Митровици и одређени број лекара.

„Сигуран сам да је једна од главних мета албанских сепаратиста Српска Православна Црква. Намера је да се Срби принуде да прихвате статус ‘странаца’ на Косову и Метохији или да се изазове њихов одлазак. Задатак овог закона је да се прво испразне цркве и манастири Српске Православне Цркве да би се онда створила могућност да се они у наредном кораку преузму. Дакле, ако и има разлике у неким корацима, у суштини нема никакве разлике у односу на оно шта је пре коју годину покушао да уради режим Мила Ђукановића у Црној Гори“, каже Раковић. Додаје да је реч о сличној матрици која је примењена у Црна Гора са истоветним циљем.

„Уколико се ништа не промени у међувремену, овај закон ће ступити на снагу 15. марта и готово је извесно да ће створити нову атмосферу додатне несигурности. Очекивано је да Срби буду изложени убрзаним прекршајним пријавама где ће се водити судски поступци који ће за циљ имати забрану

уласка на Космет. Тиме ће и српска културна баштина бити на још већем удару албанских сецесиониста”, каже Раковић. Упозорава да је најопасније било када су Албанци хтели да припишу себи четири најважније светиње Српске Православне Цркве и да их региструју у Унеску као културну баштину тзв. Косова. То им није пошло за руком, али то не значи да су до тога одустали.

„Они сигурно неће стати, јер је то отворени притисак да се Срби иселе, да им се живот учини немогућим, јер је Српска Православна Црква у овом моменту ипак стожер Срба на Косову и Метохији. А они покушавају да представе нашу Цркву као своју и да припада албанској културној баштини, односно да су те српске цркве или саграђене на темељима албанских католичких цркава или да су их Срби преузели од католика. Ниједна од ових тврдњи није тачна и реч је о лажима. То су сулуде бесмислице, али премда живимо у сулудом свету, сулуде ствари некада могу да прођу. То показује само њихову упорност, као и жељу да по сваку цену учине Србима живот неподношљивим и све што раде би, по албанском мишљењу, требало да утиче на Србе да што пре оду са Косова и Метохије и да практично оно постане етнички чисто албанско”, истиче Раковић.

Најскорији напади на цркве и верске објекте на Косову и Метохији можда јесу нешто ново, али је тактика која се примењује на терену стара и добро позната. Таквог мишљења је историчарка уметности Јасмина Ћирић, која оцењује да, иако су поједини споменици под заштитом Унеска, међународна јавност није довољно упозната са стањем на терену и да није реч само о криминалним радњама, већ и о озбиљном кршењу Закона о заштити културних добара Републике Србије и међународног права. Сваки напад на задужбине, било да је реч о средњовековним споменицима или објектима новијег датума, представља напад на културну и верску баштину Српске Православне Цркве, истиче Јасмина Ћирић. Подсећа да се ове године навршава 45 година од пожара у Пећкој Патријаршији, подметнутог у ноћи између 15. и 16. марта 1981. у време ескалације кризе на Косову и Метохији. Након тога уследили су догађаји 1999. године, доношење Резолуције 1244 и каснији мартовски погром 2004. када су бројни споменици тешко оштећени или уништени.

Физички напади често иду руку под руку са покушајима ревизије историје. Такав пример је преузимања цркве у Ракиници код Подујева, као и уништавање остатака храма Богородице Хвостанске, познате и као „Мала Студеница”, коју је као епископију установио Свети Сава. „Када се уништи

материјални траг, отвара се простор за промену наратива”, објашњава Јасмина Ћирић, наглашавајући значај архивске грађе и документације, попут цртежа архитекте Милоша Секулића који се чувају у Београду. Посебно указује на „страдање” фресака у Богородици Љевишкој и Грачаници током погрома 2004. године, када су оштећени и ктиторски портрети краља Милутина са јасним натписима о његовој владарској титули. „Када се запали ктиторска фреска, јасно је да је реч о покушају брисања историјског сведочанства”, истиче историчарка уметности за РТС.

Александар Раковић наводи да је велика количина лажи, дрскости и невоспитања која креће од међународне заједнице, која је суштински део проблема. Каже да они желе по сваку цену да насилно избаце Српску Православну Цркву са Косова и Метохије пошто нису успели да то ураде преко чланства у Унеску, што су сматрали да им је најбезболније. „Сада су кренули са најрадикалнијим могућим оптужбама. Они су бомбардовали нашу земљу, окупирали Косово и Метохију, тако да ће они и даље водити рачуна да никада не буде опуштања за српски народ и да се српска државност не врати у пуном обиму на територију Косова и Метохије, то је њима циљ”, каже Раковић.

О томе да нема никакве сумње какав је циљ сепаратистичког режима у Приштини, сведочи и чињеница да је за последње две и по деценије на Косову и Метохији оскрнављено и порушено више од две стотине цркава и храмова. Међутим, искуство је показало да није довољно само срушити богомоље, већ и да се искривљеним наративом пласира једна неистина о албанском континуитету. И није неуобичајено да у албанској јавности чујемо да су, рецимо, Грачаница и Високи Дечани били „албанске цркве које су Срби преотели”.

По наративу сепаратистичке јавности у Приштини Срби су у два наврата „окупирали Косово”, најпре је у 12. веку то наводно учинила династија Немањића и „на темељима албанских цркава градила своје цркве и манастире”. И друга тачка је тзв. окупација 1912. године. Главне архитекте ове квазиисторије су „историчар” и писац Јусуф Буџовија и Енвер Реџаја. Крајњи циљ оваквих научно неутемељених конструкција је да се докаже да Албанци имају некакав континуитет на Косову и Метохији, а у ту сврху износе наводе да су Срби у два наврата „преотели Албанцима земљу” и „албанске цркве и манастире”.

Најгоре оптужбе на рачун Срба тако прелазе и у свест обичних људи и ширу јавност, укључујући и западну. А за то је неопходно брисање сваког сећања

на српско присуство на овим просторима. Карактеристика режима Албина Куртија, али и његових претходника, јесте да за такав сценарио траже и „институционална” решења наводно примењујући законе, какав је онај који се односи на „странце”, чију пуну примену, после више одлагања, најављују за 15. март. А баш као што ти „прописи” немају никакве везе са законима, владавином права и споразумима, који обавезују Приштину на основу потписаног у Бриселу, тако ни тврдње албанских квазиисторичара немају везе са истином и материјалним доказима.

Да је реч о историјским фалсификатима, показују бројни детаљи. Тако, када је реч о манастиру Грачаница, треба имати у виду оснивачку повељу из 1321. године која је исписана као фреска и налази на улазу у цркву. Ктитор Стефан Урош Други Милутин, користећи комплетну методологију писања повеље, и инвокацију и интитулацију, набраја и каже следеће: „Ја по милости Божјој, краљ српских и приморских земаља одлучих да саградим цркву.” Притом, набраја сва места која поклања манастиру на издржавање. Дакле, чињенице демантују тај наратив и он дугорочно не може да опстане или прецизније – трајаће колико и лажна косовска државност. Повеља има и посебан одељак „Закон стари Србљима” у коме је дата законска регулатива за становнике на територији манастирског властелинства.

Ништа мање значајна није ни Светостефанска хрисовуља – повеља краља Милутина која је написана по завршетку градње његове гробне задужбине – манастира Светог Стефана у Бањској. Историчари нису успели тачно да утврде годину када је настала, али је процена да је то било између 1312. и 1317. године. Препис ове повеље у облику књиге који је начињен приближно када и изгубљени оригинални свитак пронађен је 1889. у Старом Сарају у Цариграду. Све ово, као и мноштво других материјалних трагова, потврђују управо постојање српске средњовековне државе, њених владара и развијеног црквеног и културног живота у Косову и Метохији као историјске чињенице. Насупрот бројним повељама, архитектонским остацима и уметничким делима који су одавно предмет проучавања и признања међународних стручњака у области историје и уметности, не постоје ни најмањи докази да је на овим просторима било какво наслеђе Албанаца освојено, отето или порушено.

Међутим, оно што пружа упориште за фалсификате у режији сепаратиста из Приштине очигледно је подршка из иностранства, јер тако отворено кривотворење историје не наилази на довољно осуда из света. Опет, баш као у случају Куртијевог наметања „закона” и етнички мотивисаног обрачуна приштинских институција са Србима. Историјска је чињеница да је још од

средњег века Српска Православна Црква представљала савршен склад световне и духовне власти, баш као што је чињеница да Срби на Косову и Метохији ни данас не могу да буду третирани као „странци“. Нити је могуће да духовна институција, која је кроз историју имала улогу предводника једног народа, како је то чинила Српска Православна Црква, икада буде инспиратор било каквих терористичких акција, како то Приштина и неки тзв. Косову наклоњени појединци из иностранства покушавају да представе.

Срби, Србија и Црква власници 58 одсто територије Космета

Један од битних разлога зашто косовски Албанци нападају Српску Православну Цркву и Србе је што су Српска Православна Црква и припадници српског народа власници око 60 одсто земље на Косову и Метохији. Осим тога, вредну имовину имају привредни субјекти који су регистровани у централној Србији, изван Космета, али поседују својину и на територији покрајине. Према подацима Владе Србије, укупна површина Косова и Метохије износи 1.088.699,653 хектара земљишта, а од тога 58 одсто, на овај или онај начин, у власништву је Републике или грађана Србије. Приватна својина Срба и Српске Православне Цркве обухвата 164.644,275 хектара, што је око 15 одсто територије Косова и Метохије. Власништво привредних субјеката регистрованих изван Косова обухвата 156.409,497 хектара или око 14 одсто територије покрајине, а државна и друштвена имовина у власништву Србије 319.999,271 хектар, односно 29 одсто површине Косова и Метохије.

Приватне поседе Срба и Српске Православне Цркве у АП Косово и Метохија чине земљиште и објекти који се на њему налазе, као и станови и тзв. комерцијални објекти, чији број није утврђен, будући да су интерно расељена лица доставила захтеве за нешто више од 30.000 узурпираних станова, а тзв. косовска агенција за имовину у свом извештају навела нешто мање од 1.000 објеката. Имовина се на Косову до 1999. године водила у катастру земљишта, док катастар непокретности није вођен, наводе у Немањиној 11, подсећајући да на Косову и Метохији нису постојале земљишне књиге, већ само катастарска евиденција земљишта у којој нису евидентирани површине и структуре стамбених јединица, куће и станови.

Осим 156.409 хектара земљишта, имовину у власништву привредних субјеката који су регистровани на територији Србије изван Косова чине и објекти који се налазе на том земљишту, а они су прецизно и појединачно евидентирани у списку. Реч је о целокупном капиталу, који иначе, подлеже правној заштити у складу са Протоколом Европске конвенције о људским

правима, привредних субјеката - акционарских друштава, друштава са ограниченом одговорношћу, друштвених предузећа, задруга и других.

Ужасни призори у Звечану

Колика је количина мржње према Српској Православној Цркви могли су да виде политички представници Срба када су после четири године ушли у зграду Општине Звечан који су затекли ужасне призоре, посебно у просторијама које су користили припадници тзв. косовске полиције. Отпад, девастиране канцеларије, уништена вредна уметничка дела. Оно што је посебно згрозило све наше представнике јесу оскрнављене, на под побацане иконе, којима су изгребане очи осликаних светитеља.

spc.rs